

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 47.

Anden Session.

19de Møde.

Mandagen den 4de November.

(Forsfat).

N. Sørensen (forts.): Jeg har derfor tilladt mig ved disse Forslag under Littr. a, b, c og d for det Første at foreslaae den Forandring, at Straffeskærpelsen eller Arbejdsskærpelsen, Forøgelsen af deres Arbeidstid eller haardere Arbejde, som efter Lovudkastet kan tillades indtil 8 Uger, kun skal kunne tillades indtil 3 Uger; thi det er min Overbeviisning, at, virkes der ikke Forbedring ved Anvendelsen af denne Straf i et Tidsrum af 3 Uger, da vil der langt mindre virkes Forbedring ved at anvende den i 8 Uger, thi derved voxer Forhærdelsen; saa veed Fangeren, at han ikke slipper ud, og saa bryder han sig da ikke om, hvorlænge Straffen varer. Det Samme er Tilfældet med den foreslaaede Forandring til Hensættelse i eenlig Celle. Dersom en Hensættelse i 8 Dage i en taus, mørk og eenlig Celle uden Arbejde ikke virker, hvad der tilsigtes, i et Tidsrum af 8 Dage, da kan man være vis paa, at det ikke virker, om det saa varede i 8 Aar — det er umuligt; skal Forbedringen af saadanne Straffe komme, da maa den komme snart, thi ved saadanne Midler blive de vante til Straffen, og, naar det bliver dem hvedagsligt, blive de forhærde deri, og det hjælper slet ikke. Ansgaaende Anvendelsen af Band og Brods-Straffen, da mener jeg, det burde slet ikke tillades, at den anvendes af nogen Directeur for en Straffeanstalt, thi det er jo en Straf, der kun kan anvendes for nye virkelige Forbrydelser, og, forsaavidt der altsaa begaaes saadanne Forbrydelser i Forbedringshuset, imod Medfanger, imod Dpshynsmand eller paa anden Maade, da er det en Sag, der absolut maa

blive Gjenstand for Rettens Paakjendelse og for Dom efter Loven, og derfor mener jeg, at Band og Brods-Straffen hører til det, som ikke maa ereqveres, hverken paa Fanger eller paa Andre, uden hvor Loven fordrer det. Med disse Bemærkninger vil jeg overlade til det ærede Things Skjønsmhed, om det vil tage denne Sag saameget i Betragtning, at det maatte finde, at den dog virkelig var dets Dpmarksomhed værd.

Justitsministeren: Jeg skal tillade mig i det Hele taget at slutte mig til, hvad den ærede Ordfører paa Udvalgets Vegne har udtalt. De Forandringer, som af Udvalget ere foreslaaede, gaae ikke ud paa Forandring i den foreløbige Lovs væsentligere Bestemmelser, men egentlig kun paa nærmere at forklare enkelte Bestemmelser i den Aand, hvori de fra de paagjældende Embedsmænds Side nødvendigvis maae forstaaes og bringes til Anvendelse. Det har, som allerede bemærket af den ærede Ordfører, saavel været Gjenstand for Udvalgets Dverveelse, som ogsaa tidligere været under Forhandling i Ministeriet, om man ikke bestemtere kunde definere de Arter af Forseelse, som skulde være Gjenstand for Revselse af Straffeanstaltens Bestyrelser; man har imidlertid troet, at det vilde være hensigtsmæssigt, alene at indskrænke sig til at søge Bestemmelsen i selve Straffens Beskaffenhed, nemlig deri, om Straffen skulde dicteres af Bestyrelsen eller kun finde Sted efter Dom. Det har ved de Lovgivninger, som gaae ud fra den modsatte Anskuelse, hvor man altsaa har villet definere Forseelsens Beskaffenhed, viist sig, at dette praktisk ikke lader sig udføre; thi mange af de Forseelser, som i Straffeanstalten kunde begaaes, ligge saa nær paa Grændsen mellem egentlige disciplinaire Forseelser og Forbrydelser, at man ikke let kan skjelne mellem dem.